

ผลการวิจัยและอภิปรายผลของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ จะเห็นได้ว่าการศึกษาแบบ Structure Interview

กับการสังเกตแบบสอบถาม ยังช่วยให้หาหน่วยโครงสร้างที่ศึกษา ของสถาบันการศึกษา ระดับอุดมศึกษา หรือหน่วยงานหน่วยงานที่มีการผลิตอาชีวชนกร์ เพื่อการศึกษาโดยตรง ตั้งหมก ๒๘ แห่ง แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ ปรากฏผลอันทวจะนำมาอภิปรายซึ่งมีหัวข้อเกี่ยวกับเรื่องดังต่อไปนี้ -

ความมุ่งหมายและประเภทของอาทชนกร์ที่ผลิต

เนื่องจากอาทชนกร์การศึกษาที่อยู่หลายประเภทด้วยกัน จากผลของการวิจัยพบว่า อาทชนกร์ที่มีการผลิตมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง ก็คืออาทชนกร์ที่ใช้เพื่อการ เเบยแหร่กิจกรรมและผลงานของสถาบัน (ค่าเฉลี่ย ๕.๖๘) ทั้งนี้อาจเป็นด้วยหัวหน้าหน่วยงานในระดับสูงต่างก็เล็งเห็นประโยชน์ของสื่อมวลชนประเภทนี้ ที่จะใช้เพื่องานประชาสัมพันธ์สำหรับหน่วยงานของตนได้เป็นอย่างดี การผลิตอาทชนกร์ในอันดับรองลงมาได้แก่ อาทชนกร์ประกอบการศึกษาวิชาการผลิตอาทชนกร์ (ค่าเฉลี่ย ๕.๕๐) แสดงว่าปัจจุบันนี้มีการศึกษาวิชาการผลิตอาทชนกร์กันมากขึ้น จากการวิจัยพบว่า มีสถาบันการศึกษาอยู่ ๒ แห่ง (๖๕.๕๘ %) ที่มีการสอนวิชานี้ จึงทำให้ได้เห็นแนวโน้มในอนาคตว่า จะมีผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการผลิตอาทชนกร์มากขึ้น อันสืบสาม เป็นทางด้านการผลิตอาทชนกร์สารคดี (ค่าเฉลี่ย ๕.๖๖) และมีการเน้นการผลิตอาทชนกร์บันเทิงน้อยที่สุด (ค่าเฉลี่ย ๕.๔๐)

ส่วนอาทชนกร์ประเภทอื่น ๆ นอกเหนือจากที่กล่าวแล้วข้างต้น มีการเน้นหนักการผลิตดังนี้

- อันดับ ๔ เน้นการผลิตอาทชนกร์ประกอบการสอนในระดับอุดมศึกษา (ค่าเฉลี่ย ๔.๒๐)
- อันดับ ๕ เน้นการผลิตเพื่องานแก่นักว่าวิจัย (ค่าเฉลี่ย ๕.๖๐)

อันดับ ๒ ผลิตภัณฑ์ของบริษัท สอนในระดับมัธยมศึกษา (ค่าเฉลี่ย ๗.๑๑)

อันดับ ๓ ผลิตภัณฑ์ที่ใช้สำหรับให้การศึกษแก่ประชาชนทั่วไป (ค่าเฉลี่ย ๗.๐๐)

อันดับ ๔ ผลิตภัณฑ์ของบริษัท สอนในระดับประถมศึกษา (ค่าเฉลี่ย ๖.๕๑)

อันดับ ๕ ผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย ๕.๖๗) และ

อันดับ ๖ ผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับเครื่องเล่น (ค่าเฉลี่ย ๕.๕๐)

จึงกล่าวได้ว่า โดยส่วนรวมแล้วมีการผลิตภาพยนตร์ทางศึกษาทุกประเภท แต่เน้นการผลิตภาพยนตร์แต่ละประเภทแตกต่างกันออกไปในแต่ละหน่วยงาน

เครื่องมือ อุปกรณ์และสถานที่ปฏิบัติงานในการผลิตภาพยนตร์

เครื่องมือที่สำคัญที่สุดประเภทหนึ่งของการผลิตภาพยนตร์ คือ กล้องถ่ายภาพยนตร์ ในทุกหน่วยงานมักต้องใช้เป็นของตนเอง และที่จนวนรวมราคาก็แตกต่างกันไปตามขนาดของหน่วยงานนั้น ๆ กล้องที่ได้รับการยอมรับมากที่สุด ได้แก่ กล้อง Bolex มีอยู่ ๓๕ กล้อง ใน ๒๐ หน่วยงาน (๕๕.๐๐ %) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกล้องชนิดนี้ใช้งานได้อย่างกว้างขวาง

(Versatility) มีน้ำหนักเบา ภูเขาสูง และราคาไม่แพงนัก เมื่อเทียบกับกล้องชนิดอื่น ๆ จึงเหมาะที่จะนำไปใช้สำหรับผลิตภาพยนตร์การศึกษา กล้องที่ได้รับการยอมรับรองลงมา ได้แก่ กล้อง Bell & Howell มีอยู่ ๒๓ กล้อง ในหน่วยงาน ๘ แห่ง (๔๖.๐๐ %) กล้องที่มีใช้กันมากเป็นอันดับที่สาม ได้แก่ กล้อง Kodak Special และ Mitchell แต่มีค่าน้อยมาก คือ มีอยู่อย่างละ ๓ กล้อง ในหน่วยงาน ๒ แห่ง (๕.๕๐ %) เท่านั้น และกล้องที่มีน้อยที่สุดคือ กล้อง Maurer มีอยู่เพียงกล้องเดียว (๕.๐ %)

ปัจจุบันนี้ไม่แน่ใจแน่ที่จะหันไปใช้ภาพยนตร์ขนาด ๘ มม. เพื่อการศึกษาอีกมากเช่นเมื่อก่อนในประเทศไทยก็เริ่มมีการไหลท่วมกัน ในหน่วยงานต่าง ๆ จึงมีกล้องถ่ายภาพยนตร์ขนาด ๘ มม. ใช้กันอยู่บ้าง จำนวนที่มีมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ กล้อง Canon มีอยู่ ๖ กล้อง ใน ๓ หน่วยงาน (๕.๕๐ %) เท่านั้น อันดับสองได้แก่กล้อง Bolex มี ๕ กล้อง

ในหน่วยงาน ๒ แห่ง (๘.๖๖ %) อันได้แก่สาม ไลต์กลิ้งอง Elna มี ๔ กลิ้งอง ใน ๑
หน่วยงาน (๘.๖๖ %) อันได้แก่ชุดท้ายที่มีน้อยที่สุด คือ กลิ้งอง Bell & Howell มีอยู่ ๒
กลิ้งอง ในหน่วยงาน ๒ แห่ง (๘.๖๖ %) และมีหน่วยงานที่ยังไม่มีกลิ้งองชนิดนี้ใช้ ๑๖ แห่ง
(๗๖.๖๘ %) โดยทั่วไปแล้วอาจกล่าวได้ว่า ยังมีกลิ้งองขนาดเล็กที่ใช้น้อยมาก คือ มีอยู่เพียงหก
เพียง ๖๖ กลิ้งอง ในหน่วยงาน ๕ แห่ง (๒๗.๕๖ %) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะแต่ละหน่วยงานยังไม่
ไม่จัดซื้อใจ หรือมีโครงการที่จะผลิตภาพยนตร์ การศึกษาขนาดนี้ก็ยังไม่อย่างแท้จริงก็ได้

ในการถ่ายทำภาพยนตร์ นอกจากจะต้องมีกลิ้งองแล้ว ยังมีความจำเป็นที่ต้องมีอุปกรณ์
ประกอบกลิ้งองอื่น ๆ อีก จึงจะทำให้การผลิตภาพยนตร์ดำเนินไปได้โดยสะดวก และมีประสิทธิภาพ
อุปกรณ์ประกอบกลิ้งองที่มีใช้กันมากที่สุด ได้แก่ สามขา มีอยู่ ๑๑ ชุด ในหน่วยงานทั้งหมด ๖๖
แห่ง (๑๐๐ %) เครื่องมือที่ยังมีใช้น้อยมาก ได้แก่ บริเวณสี ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในหน่วยงาน
ต่าง ๆ ยังไม่มีการผลิตภาพยนตร์เสียงในฟิล์มแบบมาตรฐานกันมากนัก และอุปกรณ์ประกอบ
กลิ้งองอย่างอื่นที่มีใช้น้อยที่สุด ได้แก่ กลอสส์ ซึ่งมีอยู่เพียงชุดเดียว และเส้นแบบที่ดำขึ้นเอง จึง
กล่าวได้ว่า หน่วยงานต่าง ๆ ยังขาดอุปกรณ์ประกอบกลิ้งองอยู่อีกหลายอย่าง ยกเว้นสามขาที่
มีใช้กันในทุกหน่วยงาน

เครื่องมือที่สำคัญอีกชนิดหนึ่งคือ เครื่องมือระดมการตั้งหน้ากลิ้งอง ใช้วัดปริมาณ
ของแสง เพื่อปรับหน้ากลิ้งองให้พอเหมาะกับความไวแสงของฟิล์ม โดยทั่วไปแล้วเกือบทุกหน่วย
งานมีเครื่องวัดแสงใช้กัน มีหน่วยงานอยู่อีก ๒ แห่ง (๘.๖๖ %) ที่ยังไม่มียุทธวิธีวัดแสงไว้
ทั้งนี้อาจจะใช้เครื่องวัดแสงที่มีติดมากับกลิ้งองก็ได้ เครื่องวัดแสงที่ได้รับความนิยมมากที่สุด
คือ เครื่องวัดแสง Weston มีอยู่ ๓๕ เครื่อง ในหน่วยงาน ๑๕ แห่ง (๖๖.๖๖ %)
อันได้แก่เครื่องวัดแสง Lunasix มีอยู่ ๑๑ เครื่อง ในหน่วยงาน ๒ แห่ง
(๑๑.๓๓ %) อันได้แก่สาม ไลต์เครื่องวัดแสง G.E. มีอยู่ ๕ เครื่อง ในหน่วยงาน ๕ แห่ง
(๑๓.๕๑ %) และเครื่องวัดแสงที่มีใช้น้อยที่สุดได้แก่ เครื่องวัดแสง Norwood มีอยู่เพียง
๒ เครื่อง ในหน่วยงาน ๒ แห่ง (๘.๖๖ %)

ในการถ่ายทำภาพยนตร์บางฉากบางตอนอาจจะต้องใช้แสงสว่างอย่างอื่น แทนที่จะ
อาศัยแสงธรรมชาติแต่เพียงอย่างเดียว เช่น บางฉากต้องจัดในห้องปฏิบัติการด้วยตา จึง

จำเป็นต้องใช้อุปกรณ์ส่องสว่าง จากการวิจัยพบว่า ในหน่วยงานต่าง ๆ มีหลอดไฟโคมชนิดใช้
 ฟิล์มมากที่สุด มีอยู่ ๑๕๐ ดวง ใน ๑๗ หน่วยงาน (๘๐.๕๕ %) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะหลอดชนิด
 นี้มีราคาถูกและคุณภาพของแสงอุ่นเวลาสามารถนำมาใช้ถ่ายภาพยนตร์ได้ดี อันลึบสอง ใต้ถ
 หลอดไฟโคมหลอด มีอยู่ ๑๖๐ ดวง ใน ๕ หน่วยงาน (๘๗.๘๖ %) อันลึบสาม ใต้ถลึงลึง มี
 หลู ๖๐ ชุด ในหน่วยงาน ๔ แห่ง (๓๔.๖๐ %) อุปกรณ์ส่องสว่างที่มีใช้กันน้อยที่สุด ใต้ถ
 หลอดทวอวอวอไอไออัน มีอยู่ ๑๓ ดวง ในหน่วยงาน ๔ แห่ง (๓๓.๘๖ %) แต่ยังมีหน่วยงาน
 ที่ไม่มีอุปกรณ์ประเภทนี้ใซ้อยู่อีก ๒ แห่ง (๕.๕๖ %) คงจะทำการถ่ายได้เฉพาะใช้แสงธรรม
 ชาติเท่านั้น จึงเป็นอุปสรรคในการถ่ายภาพยนตร์บางตอนที่คงอาศัยการให้แสงสว่างจากอุป
 กรณ์เหล่านี้ เพื่อให้ได้คุณภาพทางด้านภาพถ่ายที่สวยงาม

หลังจากที่ทำการถ่ายเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ต้องนำฟิล์มนั้นไปล้าง บ้างหน่วยงาน
 อาจจะมีห้องปฏิบัติการและเครื่องล้างฟิล์มภายในเป็นของตนเอง เครื่องล้างฟิล์มภายใน
 ที่มีใช้กันมากที่สุดในหน่วยงานต่าง ๆ เป็นอันลึบหนึ่ง ใต้ถเครื่องล้างแบบตะแกรง มีอยู่ ๑๕
 ชุด ในหน่วยงาน ๒ แห่ง (๑๕.๕๖ %) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเป็นเครื่องล้างที่มีราคาถูก ไม่
 ต้องลงทุนอะไรมากนักก็สามารถล้างได้ เครื่องล้างฟิล์มแบบถัง มีอยู่ ๑๓ ชุด ในหน่วยงาน
 ๔ แห่ง (๑๕.๖๐ %) จึงมีการกระจายของเครื่องล้างแบบนี้มากกว่าแบบตะแกรง แสดงว่า
 หน่วยงานต่าง ๆ นิยมใช้เครื่องล้างฟิล์มแบบนี้กันมาก เพราะเป็นเครื่องล้างที่ทำงานได้สะดวก
 เปรียบกับงานที่มีปริมาณไม่มากนัก อันลึบที่สอง เป็นเครื่องล้างแบบอัตโนมัติ มีอยู่ ๕ เครื่อง
 ในหน่วยงาน ๒ แห่ง (๕.๕๖ %) เครื่องล้างแบบนี้มีอยู่น้อย เนื่องจากเป็นอุปกรณ์ที่มีราคา
 แพงมาก จึงคงใช้ในหน่วยงานที่มีปริมาณงานที่ระต้องผลิตมากจริง ๆ เท่านั้น และมีข้อที่
 ง่ายก็คือ ปีเครื่องล้างแบบนี้ชำรุดและไม่สามารถจะซ่อมแซมใค้ได้ถึง ๖ เครื่อง (๖๖.๖๖ %)
 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะขาดอะไหล่และไม่มีช่างผู้มีความรู้ความสามารถที่จะซ่อมได้ เครื่องล้าง
 ที่มีใช้กันน้อยที่สุดใค้ถ่ เครื่องล้างฟิล์มแบบ Drum มีอยู่เพียง ๒ เครื่องเท่านั้นในหน่วย
 งาน ๒ แห่ง (๕.๕๖ %) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเป็นเครื่องล้างที่ใช้งานใค้ไม่สะดวกนัก นอกจาก
 นั้น จากการศึกษารวิจัยในครั้งใค้ยังพบว่า มีหน่วยงานอีกเป็นจำนวนมากที่ไม่มีเครื่องล้างฟิล์มใค้
 มีอยู่ ๑๖ ราช (๕๗.๑๔ %) การที่หน่วยงานผลิตใค้ไม่สามารถล้างฟิล์มเองใค้ถ่นั้น ย่อมเป็นอุปสรรค

ต่อการผลิตภาพยนตร์ให้มีคุณภาพที่ดี เพราะการส่งฟิล์มไปให้ผู้ขึ้นดั่งให้ โดยเงาจะด่าง-
 มืดในบ้านเรากลายแล้ว บ่อมไม่สามารถที่จะควบคุมคุณภาพให้สม่ำเสมอได้ ด้วยเหตุนี้ช่วย
 ผลิตภาพยนตร์จึงควรที่จะทำการล้างฟิล์มเอง ทั้งยังเป็นการใช้ประจำในการผลิต
 ในระยะยาวอีกด้วย

เมื่อได้ฟิล์มที่ล้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็จะว่ามาตัดต่อทำตัวเรื่องตามบทถ่าย
 ภาพยนตร์และปรับปรุงแก้ไขและแต่งฉากตอนให้มีคุณภาพในการสื่อความหมายที่ดี ในการนี้จะ
 ต้องใช้อุปกรณ์ตัดต่อช่วยในการดำเนินงาน ในการศึกษาริวิจัยพบว่า อุปกรณ์ตัดต่อที่มีมากที่สุด
 เป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ เครื่องตัดต่อ มีอยู่ ๕๑ เครื่อง ในหน่วยงานทั้ง ๒๐ แห่ง (๑๐๐ %)
 แสดงว่าทุกหน่วยงานมีเครื่องตัดต่อใช้กันทั้งนั้น อันดับที่สองได้แก่เครื่องตรวจฟิล์มขนาด ๑๖
 มม. มีอยู่ ๓๓ เครื่อง ในหน่วยงาน ๑๖ แห่ง (๘๖.๖๖ %) แสดงว่าบางหน่วยงานยังไม่มี
 เครื่องตรวจฟิล์มใช้ จึงน่าจะมี ความยุ่งยากในการตัดต่อฟิล์มอยู่บ้าง อันดับที่สาม ได้แก่เครื่อง
 กรอบฟิล์ม มีอยู่ ๒๕ ชุด ในหน่วยงาน ๑๐ แห่ง (๕๐.๐๐ %) การที่เครื่องกรอฟิล์มมีไม่ครบทุก
 หน่วยงานนั้น เนื่องจากในชุดเครื่องตรวจฟิล์มบางชนิดมีเครื่องกรอฟิล์มรวมอยู่ในชุดตรวจฟิล์ม
 ด้วย อันดับที่ดี ได้แก่เครื่องตรวจฟิล์ม ๘ มม. มีอยู่ ๓ เครื่อง ใน ๓ หน่วยงาน (๑๐๐.๐๐ %)
 ยังมีหน่วยงานที่ไม่มีกล้องถ่ายภาพยนตร์ขนาด ๘ มม. ใช้อยู่ ๕ แห่งด้วยกัน แสดงว่าอีก ๒ หน่วยงาน
 ไม่มีเครื่องตรวจฟิล์มใช้ บ่อมจะก่อให้เกิดปัญหาในการตัดต่อเป็นอย่างมากเพราะฟิล์มมี
 ขนาดเล็กมาก อันดับที่ดี คือฟิล์มใสฟิล์มตัดต่อ (Film Base) มีอยู่เพียง ๘ ชุด ในหน่วยงาน
 ๒ แห่งเท่านั้น แสดงว่ามีหน่วยงานอยู่อีกถึง ๑๘ แห่ง (๙๐.๔๔ %) ที่ไม่มีฟิล์มใสฟิล์มตัดต่อใช้
 ซึ่งทุกหน่วยงานควรจะมีอุปกรณ์ประเภทนี้ เพราะจะเป็นรองที่สามารถทำเองได้และมีราคาไม่แพง
 ช่วยให้การตัดต่อสะดวกรวดเร็ว และไม่ทำให้ฟิล์มเสื่อมอยู่ อุปกรณ์ตัดต่อที่มีน้อยที่สุด ได้แก่
 เครื่องตัดต่อฟิล์มภาพยนตร์เสียง มีอยู่เพียง ๒ เครื่อง ใน ๒ หน่วยงาน (๑๐.๐๐ %) เท่านั้น
 ทั้งนี้เป็นเพราะมีหน่วยงานที่ผลิตภาพยนตร์เสียงไม่ได้อยู่เพียง ๒ แห่งเท่านั้น

ถ้าต้องการที่จะนำภาพยนตร์นั้นให้มีเสียง หลังจากทำการตัดต่อเสร็จเรียบร้อยแล้ว
 แล้ว เราก็นำฟิล์มนั้นไปบันทึกเสียงอีกออกหนึ่ง สำหรับเครื่องบันทึกเสียงภาพยนตร์ของหน่วย
 งานต่าง ๆ ส่วนมากมีเครื่องบันทึกเสียงแบบธรรมดา คือ มีอยู่ ๔๑ เครื่อง ในหน่วยงาน ๑๘

แห่ง (๒๒.๖๙ %) จึงทำให้เห็นว่า หน่วยงานส่วนมากทำภาพยนตร์เสียงในแบบเสียงใบ
 สัมพันธ์กับภาพ (Dubbing) อันคัมที่สอง ได้แก่ เครื่องบันทึกเสียงแบบ Magnetic
 และแบบ Optical มีอยู่อย่างละ ๔ เครื่อง โดยมีอยู่ใน ๒ หน่วยงาน (๘.๕๒ %) แสดงว่ามีหน่วยงานที่สามารถผลิตภาพยนตร์เสียงในฟิล์มได้อยู่เพียง ๒ แห่งเท่านั้น และ
 อุปกรณ์บันทึกเสียงภาพยนตร์ที่มีน้อยที่สุด ได้แก่ เครื่องรวมเสียง คือ มีอยู่เพียงเครื่องเดียว
 จึงทำให้ทราบว่า มีหน่วยงานอยู่เพียงแห่งเดียวเท่านั้นที่สามารถผลิตภาพยนตร์เสียง
 สัมพันธ์กับภาพ และรวมเสียงต่าง ๆ ที่มาจากหลายทาง เช่น เสียงดนตรี เสียงกิ่งหวด-
 ล้อมในขณะนั้น ๆ เสียงบรรยาย และเสียงดนตรี โคล้พร้อม ๆ กัน

นอกจากอุปกรณ์ต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว ยังมีอุปกรณ์อื่นที่จำเป็นสำหรับการผลิต
 ภาพยนตร์อีก หน่วยงานต่าง ๆ มีเครื่องฉายภาพยนตร์ขนาด ๑๖ มม. มากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง
 คือมีอยู่ ๑๕๘ เครื่อง ใน ๑๕ หน่วยงาน (๘๐.๕๕ %) แสดงว่ามีบางหน่วยงานที่ยังไม่มี
 เครื่องฉายภาพยนตร์ใช้ และมีข้อน่าสังเกตว่ามีเครื่องฉายที่ชำรุดอยู่ถึง ๓๖ เครื่อง คือเป็น
 ร้อยละ ๒๓.๓๘ ถ้าได้มีการซ่อมแซมเครื่องเหล่านี้ให้สามารถใช้งานได้ก็จะมีเครื่องฉายเพิ่ม
 ขึ้นอีกเป็นจำนวนไม่น้อย อุปกรณ์อื่น ๆ ที่มีมากเป็นอันดับที่สอง ได้แก่ เครื่องฉายฟิล์มสุฟ มี
 อยู่ ๑๒ เครื่อง ในหน่วยงาน ๓ แห่ง แสดงว่ามีหน่วยงานที่ใช้ฟิล์มสุฟประกอบการสอนอยู่ ๓
 แห่งด้วยกัน (๑๘.๒๘ %) อันดับที่สามารถได้แก่เครื่องถ่ายภาพนิ่ง มีอยู่ ๘ เครื่อง ในหน่วยงาน
 ๕ แห่ง (๘๒.๕๖ %) ยังมีหน่วยงานอยู่อีก ๑๒ แห่ง (๕๗.๑๘ %) ที่ไม่มีอุปกรณ์ชนิดนี้ใช้
 อันดับที่ดี ได้แก่ เครื่องฉายภาพยนตร์ขนาด ๘ มม. มีอยู่ ๘ เครื่อง ในหน่วยงาน ๘ แห่ง
 (๑๘.๐๕ %) เท่านั้น อันดับที่ดี มีเครื่องพิมพ์ภาพยนตร์อยู่ ๓ เครื่อง ในหน่วยงาน ๓ แห่ง
 (๑๘.๖๘ %) แสดงว่า ในการผลิตภาพยนตร์ของหน่วยงานต่าง ๆ ไม่ค่อยจะได้มีการพิมพ์
 ลอด มักจะใช้เฉพาะต้นฉบับที่ผลิตขึ้น (มีข้ออ้างอิงในเรื่องการผลิตภาพยนตร์) ส่วนอุปกรณ์
 ที่มีอันน้อยที่สุด ได้แก่ เครื่องฉายอนิเมชัน และเครื่องถ่าย Time-lapse มีอย่างละ ๑
 เครื่อง การที่อุปกรณ์ชนิดนี้มีอยู่อย่างจำกัดนั้นทำให้ไม่สามารถผลิตภาพยนตร์ที่ต้องการผลิตเผยแพร่
 ทางเทคนิคบางอย่างได้ ซึ่งอาจจะมีความจำเป็นสำหรับการผลิตภาพยนตร์การศึกษา

หน่วยงานผลิตภาพยนตร์ควรจะมีสถานที่อำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในการปฏิบัติ

งาน เพื่อให้งานนั้นดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ สถานการณ์อำนวยความสะดวกในการผลิตภาพยนตร์ที่หน่วยงานต่าง ๆ มีมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ ห้องฉายภาพยนตร์ มีอยู่ ๑๕ แห่ง (๘๑.๕๓ %) โดยมีหน่วยงานเพียง ๒ แห่ง (๒๕.๕๘ %) เท่านั้นที่ยังไม่มีห้องฉายภาพยนตร์ อันดับสอง ได้แก่ห้องปฏิบัติการล้างฟิล์ม มีอยู่ ๑๔ ห้อง (๖๖.๖๗ %) แสดงว่ามีหน่วยงานที่ไปล้างฟิล์มเองอยู่ ๘ แห่ง (๓๓.๓๓ %) อันดับสาม ได้แก่ห้องเก็บวัสดุ เครื่องมือ และอุปกรณ์ต่าง ๆ มีอยู่ ๑๓ แห่ง (๖๑.๕๐ %) อันดับสี่ ได้แก่ห้องคัดลอกลำดับภาพ มีอยู่เพียง ๑๒ แห่ง (๕๗.๑๔ %) และมีอยู่ ๘ แห่ง (๔๒.๘๖ %) ที่ยังไม่มีห้องคัดลอกลำดับภาพ จึงอาจมีส่วนทำให้การคัดลอกลำดับภาพของหน่วยงานเหล่านี้ไม่ได้รับความสะดวกเท่าที่ควร อันดับห้า ได้แก่ห้องเขียนภาพ มีอยู่ ๑๑ แห่ง (๕๒.๓๘ %) ซึ่งแสดงว่ามีหน่วยงานอีกเกือบครึ่งหนึ่งที่ยังไม่มีห้องเขียนภาพทางกราฟิกส์โดยเฉพาะ สถานการณ์อำนวยความสะดวกที่มีอยู่น้อยที่สุด ได้แก่ห้องปฏิบัติงานถ่ายภาพยนตร์ และห้องบันทึกเสียง มีอยู่เพียงอย่างละ ๔ แห่ง (๓๔.๖๐ %) จึงทำให้การผลิตภาพยนตร์ต้องอยู่ในขอบเขตที่จำกัด ไม่สามารถที่จะจัดฉากบางฉากได้ และในขณะเดียวกันก็ทำให้ไม่สามารถผลิตภาพยนตร์เสียงให้มีคุณภาพดีเท่าที่ควรได้

วิธีดำเนินการผลิต

ในการดำเนินงานผลิตภาพยนตร์นั้น ขั้นตอนที่สำคัญที่สุดก็คือ การเลือกว่าจะผลิตภาพยนตร์เรื่องอะไร ประเภทใด ในหน่วยงานส่วนใหญ่มีผู้บังคับบัญชาสูงสุดของหน่วยงานนั้นเป็นผู้ตัดสินใจ มีอยู่มากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง เพราะมี ๑๒ ราย (๕๒.๓๘ %) รองลงมามีหัวหน้าหน่วยงานอื่นที่ขอให้หน่วยผลิตภาพยนตร์ผลิตให้กับหน่วยงานของตนเป็นผู้ตัดสินใจ มีอยู่ ๑๐ แห่ง (๔๗.๖๑ %) อันดับสาม มีหัวหน้าหน่วยผลิตภาพยนตร์เป็นผู้ตัดสินใจเลือก มีอยู่ ๘ แห่ง (๓๓.๓๓ %) อันดับสี่ มีคณะกรรมการเป็นผู้ตัดสินใจเลือก มีอยู่ ๕ แห่ง (๒๐.๘๓ %) และอันดับสุดท้าย เป็นการเลือกรื่อง โดยนักศึกษาคิดเรื่องขึ้น แล้วปรึกษากาจารย์ มีอยู่ ๒ แห่ง (๘.๓๓ %)

ในการผลิตภาพยนตร์ การเขียนบทภาพยนตร์เป็นสิ่งจำเป็นมาก เพื่อเป็นการ

วางแผนไว้ล่วงหน้าว่าจะถ่ายอะไร อย่างไร จึงจะทำให้การกำเนินเรื่องของภาพยนตร์นั้น มีความต่อเนื่องสัมพันธ์กัน และสามารถสื่อความหมายให้ผู้ชมเข้าใจตามความต้องการของผู้ผลิตได้ ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้พบว่า มีหน่วยงานที่เขียนบทภาพยนตร์ก่อนมีอยู่ ๑๐ แห่ง (๔๗.๖๑ %) บางแห่งไม่ใช้การเขียนบทเลยก็มี ซึ่งมีอยู่ประมาณ ๖ แห่ง (๒๕.๕๓ %) และมีหน่วยงานอีก ๕ แห่ง (๒๑.๘๖ %) ที่มีทั้งนี้และไม่มีการเขียนบท ทั้งนี้ย่อมแล้วแต่ลักษณะของภาพยนตร์ที่จะทำการผลิต เช่น ในการถ่ายภาพยนตร์ข่าวและบันทึกเหตุการณ์

การบริหารงาน

ตามสายการบังคับบัญชา หน่วยงานผลิตภาพยนตร์การศึกษาส่วนใหญ่เป็นแผนกโสตทัศนศึกษาของสถาบันการศึกษาชั้นสูง (๕๖.๓๘ %) รองลงมามีฐานะเป็นแผนกผลิตภาพยนตร์การศึกษาโดยเฉพาะ (๑๘.๑๐ %) และยังมีอยู่ร่วมกับหน่วยงานอื่น ๆ (๒๕.๕๒ %)

ในการดำเนินงานต่าง ๆ กำอ้งคนเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดประการหนึ่ง ที่จะช่วยให้งานนั้นดำเนินไปได้ด้วยมีประสิทธิภาพ สำหรับกำอ้งเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานต่าง ๆ ส่วนใหญ่มีเจ้าหน้าที่ ๑ - ๓ คน มีอยู่ ๑๑ แห่ง (๖๑.๕๖ %) ๓ แห่งที่เห็นว่ามีเจ้าหน้าที่สองตัว และอีก ๑๐ แห่งที่เห็นว่ายังไม่พอ รองลงมา มีเจ้าหน้าที่ ๔ - ๖ คน มีอยู่ ๓ แห่ง (๑๘.๑๘ %) ทั้งเห็นว่ามีเจ้าหน้าที่ไม่พอ และมีอยู่ ๓ แห่ง เช่นเดียวกับที่มีเจ้าหน้าที่มากกว่า ๑๕ คน ขึ้นไป และเห็นว่าคนมีเจ้าหน้าที่ไม่พอ ๖ แห่ง และอีก ๑ แห่ง เห็นว่ามีเจ้าหน้าที่พอแล้ว หน่วยงานที่มีเจ้าหน้าที่ ๗ - ๑๐ คน มีอยู่ ๑ แห่ง (๕.๒๖ %) และหน่วยงานที่มีเจ้าหน้าที่ ๑๑ - ๑๕ คน มีอยู่ ๑ แห่ง โดยสรุปแล้วจะเห็นว่า มีหน่วยงานอยู่เพียง ๔ แห่ง (๑๘.๑๘ %) เท่านั้น ที่เห็นว่ามีเจ้าหน้าที่พอเพียงพอ และหน่วยงานอีก ๑๗ แห่ง (๘๑.๘๒ %) เห็นว่ามีเจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอ คือขาดช่างเทคนิคเป็นกัณฑ์หนึ่ง มี ๑๗ แห่ง (๘๑.๘๒ %) อันค้บอง ขาดเจ้าหน้าที่เขียนบท ๑๑ แห่ง (๖๑.๕๐ %) อันค้บที่สาม ขาดผู้ช่วยการแสดงมีอยู่ ๘ แห่ง (๔๖.๘๖ %) และเจ้าหน้าที่ที่ขาดน้อยที่สุด คือ เสมียน รมักงาน และเลขานุการ มีอยู่อย่างละ ๑ แห่ง (๕.๒๖ %) และเจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่ที่มีประสบการณ์ในงานผลิตภาพยนตร์ต่ำกว่า ๕ ปี มีอยู่มากที่สุด มีอยู่ทั้งหมด ๕๗ คน (๕๖.๓๗ %) อันค้บรองลงมา มีเจ้าหน้าที่ที่มีประสบ-

การที่ ๒ - ๑๐ ปี มี ๒๓ คน (๒๕.๘๓ %) อันลัมที่สาม มีเจ้าหน้าที่ที่ประกอบอาชีพ ๑๐ - ๑๕ ปี มี ๑๔ คน (๑๖.๖๘ %) อันลัมที่ ๒ มีเจ้าหน้าที่ที่ประกอบอาชีพ มากกว่า ๑๐ ปี ขึ้นไป มีอยู่ ๓ คน (๓.๕๓ %) อันลัมสุดท้าย มีเจ้าหน้าที่ที่มีประสบการณ์ ๑๖ - ๒๐ ปี มีอยู่เพียง ๑ คน (๑.๑๘ %) เจ้าหน้าที่เหล่านี้ล้วนใหญ่เป็นประเภทสวิตเซอร์แลนด์มากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง มี ๔๑ คน (๔๕.๑๐ %) อันลัมที่สอง มีเจ้าหน้าที่ที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ๓๕ คน (๓๗.๐๖ %) อันลัมสาม มีเจ้าหน้าที่ที่มีวุฒิปริญญาตรี ๑๑ คน (๑๑.๓๘ %) อันลัมสี่ มีเจ้าหน้าที่ที่มีวุฒิปริญญาโท ๕ คน (๖.๕๕ %) และอันลัมสุดท้าย มีเจ้าหน้าที่ที่มีวุฒิปริญญาเอก ๑ คน (๑.๑๘ %) ส่วนรายได้ของเจ้าหน้าที่ที่เป็นหัวหน้าหน่วยงานใหญ่จะมีรายได้ ๑,๖๐๐ - ๖,๐๐๐ บาท (๓๕.๑๐ %) ส่วนเทคนิคมีรายได้ ๕๐๐ - ๑,๖๐๐ บาท (๕๐.๐๐ %) และเจ้าหน้าที่เขียนบทสารคดีมีรายได้ ๖,๕๐๐ - ๑,๖๐๐ บาท (๕๐.๐๐ %)

งบประมาณค่าใช้จ่าย

ปัจจัยที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งของการดำเนินงานโดยหน่วยงานต่าง ๆ ก็คืองบประมาณค่าใช้จ่าย เพราะถ้าไม่มีเงินไม่เพียงพอ งานของหน่วยงานนั้นก็จะได้บรรลุวัตถุประสงค์เห็นไปคล้าย จากการศึกษารายว่าหน่วยงานผลิตภาพยนตร์ส่วนใหญ่มีรายได้มาจากงบประมาณประจำปี เป็นอันดับที่หนึ่ง มีอยู่ ๔ แห่ง (๕๐.๕๖ %) อันดับที่สอง ได้มาจากหน่วยงานในเครือเดียวกันให้กับหน่วยผลิตภาพยนตร์แล้วใจเป็นค่าใช้จ่ายในการผลิต มี ๕ แห่ง (๑๕.๖๐ %) อันดับสามได้จากความช่วยเหลือหรือจากองค์กรต่างประเทศ มีอยู่ ๓ แห่ง (๑๖.๖๘ %) อันดับสี่ ได้มาจากเงินบำรุงการศึกษา มีอยู่ ๖ แห่ง (๑๓.๕๕ %) และอันดับสุดท้าย ได้มาจากเงินรายได้จากการรับจ้างผลิตละครที่มีผู้บริจจาคให้อย่างละ ๒ แห่ง (๕.๖๕ %) และนำเงินรายได้มาใช้เป็นสวัสดิการด้วยก็มี ค่าวัสดุและเครื่องไม้ ร้อยละ ๒๐ - ๓๐ (๓๓.๓๓ %) ค่าวัสดุสิ้นเปลืองร้อยละ ๑๐ - ๑๐ (๑๕.๐๘ %) ค่าซ่อมและบำรุงรักษา ๕ - ๑๐ % (๒๕.๕๕ %) ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ๕ - ๑๐ % (๑๕.๖๕ %) และมีหน่วยงานที่ไม่มีการจัดสรรค่าตัวของงบประมาณอย่างแน่นอน อยู่ ๕ แห่ง (๕๐.๕๖ %)

ค่าทรัพย์สินที่ใช้จ่าย ในการผลิตภาพยนตร์ เรียงตามแต่ละประเภทเฉลี่ยต่อความยาว ๑ นาที เป็นดังนี้

ประเภทของภาพยนตร์	ค่าเช่า	สี
ภาพยนตร์ประเภทดราม่า สยอง	๘.๘๐ บาท	๖.๖๐ บาท
ภาพยนตร์สารคดี	๓.๘๘ "	๔.๕๖ "
ภาพยนตร์แอนิเมชันที่จัดกรรมและผลงานของสตูดิโอ	๓.๘๖ "	๕.๖๘ "
ภาพยนตร์บันเทิง	๔.๕๐ "	๕.๕๐ "
ภาพยนตร์ท่องเที่ยว	๒.๕๐ "	๔.๐๐ "
ภาพยนตร์ประเภทขบขันหรือภาพยนตร์ตลก	๓.๐๒ "	๕.๖๘ "
ภาพยนตร์เรื่องสั้นกว่าร้อยละ	๓.๓๘ "	๕.๕๐ "
ภาพยนตร์ข่าวและบันทึกเหตุการณ์	๒.๘๕ "	๖.๕๐ "
ภาพยนตร์เพื่อการศึกษากับประชาชนทั่วไป	๓.๕๐ "	๕.๕๐ "
ค่าเฉลี่ย	๓.๖๖ "	๖.๓๘ "

ค่าที่ใช้จ่าย ในการผลิตภาพยนตร์ เรียงแต่ละประเภทเฉลี่ยต่ออายุ

ประเภทของภาพยนตร์	ค่าเช่า	สี
ภาพยนตร์ประเภทดราม่า สยอง	๕.๖๕ บาท	๕.๕๐ บาท
ภาพยนตร์สารคดี	๔.๕๐ "	๒๕.๕๐ "
ภาพยนตร์แอนิเมชันที่จัดกรรมและผลงานของสตูดิโอ	๕.๐๐ "	๖.๕๐ "
ภาพยนตร์บันเทิง	๓.๕๐ "	๓๖.๕๐ "
ภาพยนตร์ท่องเที่ยว	๓.๕๐ "	๑๓.๕๐ "

ประเภทของค่าตอบแทน	จำนวน	ปี
ค่าตอบแทนประจำสัปดาห์ คณาจารย์ภาควชาผลิตค่าตอบแทน	๓.๕๐ บาท	๖.๕๐ บาท
ค่าตอบแทน เพื่องานค้นคว้าวิจัย		ไม่มีการผลิต
ค่าตอบแทนฐานและมีเด็ก เหตุการณ์		ไม่มีการผลิต
ค่าตอบแทน เพื่อ ให้การศึกษาค้นคว้าวิจัยแล้วไป	๕.๕๐ บาท	๕.๕๐ บาท
ค่าเฉลี่ย	๖.๓๖ "	๑๓.๓๖ "

การผลิตค่าตอบแทน

เปรียบเทียบการผลิตค่าตอบแทน เงินย วมูลค่าชาว เมื่อ ๕ ปีที่แล้ว กับปีงบประมาณ
ปัจจุบัน

ประเภทของค่าตอบแทน	เมื่อ ๕ ปีที่แล้ว		ปีงบประมาณปัจจุบัน	
	จำนวน เฉลี่ย	แหล่งผลิต	จำนวน เฉลี่ย	แหล่งผลิต
ค่าตอบแทนประจำสัปดาห์ สอน	๖.๓๗	๖๕	๖.๓๘	๖
ค่าตอบแทน ฐานคดี	๓.๐๐	๘	๖.๕๐	๗
ค่าตอบแทน เงินประจำการรวมและผลงาน				
ของราชการ	๘.๒๓	๖๘	๕.๖๖	๕
ค่าตอบแทน บัญชีเงิน	๐.๕๐	๒	๒.๕๐	๑
ค่าตอบแทนห้องเรียน	๐.๕๐	-		ไม่มีการผลิต
ค่าตอบแทน ประจำสัปดาห์ ที่มหาวิทยาลัยการ				
ผลิตค่าตอบแทน	๖.๐๐	๒	๒.๕๐	๓
ค่าตอบแทน เพื่องานค้นคว้าวิจัย	๕.๐๐	๕	๕.๖๖	๓

ประเภทของภาพยนตร์	เมื่อ ๕ ปีที่แล้ว		ปัจจุบันมากขึ้นกว่าเดิม	
	จำนวน เรื่อง	ผลผลิต	จำนวน เรื่อง	ผลผลิต
ภาพยนตร์บันเทิงชาวและเหตุการณ์	๓.๕๐	๔	๒.๕๐	๐
ภาพยนตร์ เพื่อให้การศึกษาแก่ประชาชน- ทั่วไป	๐.๕๐	๐	๒.๕๐	๐
ค่าเฉลี่ยการผลิต	๒.๕๐		๒.๕๐	

เปรียบเทียบการผลิตภาพยนตร์เงียบ ชนิดสี เมื่อ ๕ ปีที่แล้ว กับปัจจุบันมากขึ้นกว่าเดิม

ภาพยนตร์ประกอบการสอน	๒.๕๐	๓	๐.๕๐	๒
ภาพยนตร์สารคดี	๐.๕๐	๐	๒.๕๐	๔
ภาพยนตร์เผยแพร่กิจกรรมและผลงาน ของสถาบัน	๐.๕๐	๕	๓.๕๐	๓
ภาพยนตร์บันเทิง	ไม่มีการผลิต		ไม่มีการผลิต	
ภาพยนตร์ท่องเที่ยว	๑.๐๐	๒	๒.๕๐	๐
ภาพยนตร์ประกอบการศึกษาวิชาการ ผลิตภาพยนตร์	ไม่มีการผลิต		ไม่มีการผลิต	
ภาพยนตร์ เรื่องงานค้นคว้าวิจัย	๑.๕๐	๐	๒.๕๐	๐
ภาพยนตร์บันเทิงชาวและเหตุการณ์	ไม่มีการผลิต		ไม่มีการผลิต	
ภาพยนตร์ เพื่อให้การศึกษาแก่ประชาชน- ทั่วไป	๐.๕๐	๐	ไม่มีการผลิต	
ค่าเฉลี่ยการผลิต	๑.๐๐		๒.๕๐	

เปรียบเทียบการผลิตภาพยนตร์เสียง ชนิดขาว เมื่อ ๕ ปีที่แล้ว กับปัจจุบันมากขึ้นกว่าเดิม

ภาพยนตร์ประกอบการสอน	๐.๕๐	๐	๒.๕๐	๐
----------------------	------	---	------	---

1. ประเภทของอาชญากรรม	เมื่อ ๕ ปีที่แล้ว		ปริมาณที่ตายและ บาดเจ็บ
	จำนวน เฉลี่ย	มูลค่าของผลิต	
อาชญากรรม เพื่อฆาตกรรมที่ร้าย	ไม่มีการผลิต	ไม่มีการผลิต	
อาชญากรรม บังคับขายและหลอกลวง	"	"	
อาชญากรรม เพื่อให้อาการที่ทรนถ่มประชาชน ทั่วไป	"	"	
	<u>ความถี่ของการผลิต</u>	<u>๑.๐๐</u>	<u>๐</u>

โดยทั่วไปแล้ว ในภาวะวิกฤตการณ์นี้ เราจะต้องระมัดระวังเป็นพิเศษในเรื่อง ถ้า
 ๑. การจะได้อาชญากรรมที่มีคุณภาพดีเสียงโลกก็จะต้องไว้พิลิมมากขึ้น เบียงนั้น หรือจะกล่าวอีก
 อย่างหนึ่งก็คือ ต้องหวังผลในการผลิตให้เยอะ ลงจึงจะปีโอภาสที่จะผลิตอาชญากรรม ให้มีคุณภาพดี
 ได้มากขึ้น แต่ในการผลิตอาชญากรรมของหน่วยงานต่าง ๆ เหล่านี้ถ้าการศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่
 หรือจะจากสิ่งที่มีใช้ในการถ่ายทำมากขึ้นไป คือ ลงเงิน ๖๐ - ๘๕ % มีอยู่มากที่สุดเป็นพัน-
 ๕๐๐๐๐ มีอยู่ ๘ แห่ง (๖๕.๖๐ %) อันดับที่สอง ลงเงินมากกว่า ๕๕ % ขึ้นไป มีอยู่ ๕ แห่ง
 (๓๓.๕๐ %) อันดับี่สาม ลงเงิน ๓๐ - ๕๕ % มีอยู่ ๕ แห่ง (๑๘.๑๕ %) อันดับสี่ลงเงิน
 มีอยู่เพียงแห่งเดียว ที่หวังผล ๑๐ - ๓๐ % นครอาชญากรรมที่ผลิตได้ต้นทุนต่ำเป็นจำนวนมาก ๖๕
 ปีการลงเงินยังเป็นส่วนน้อย เช่น อาชญากรรมระดมการศึกษาย่างมากมีการพิมพ์เพียง ๕
 กอปีแห่งเดียว (๕.๖๖ %) อาชญากรรมสารคดีพิมพ์ ๖ กอปีมีเพียงแห่งเดียว (๕.๖๖ %)
 อาชญากรรม เมฆแพร่กิจกรรมและผลงานของสถาบันศึกษาพิมพ์ ๓ กอปี มีอยู่เพียง ๓ แห่ง
 (๑๕.๖๕ %) อาชญากรรมที่ผลิตด้วยมือ มีอยู่ ๖๖ แห่ง (๕๕.๑๕ %) ไม่มีการบันทึกเสียง คือ
 ๕ แห่ง ไม่มีการบันทึกเสียงแบบที่ไว้อับพันซ์กับภาพ และมีแหล่งที่ผลิตอาชญากรรม เสียงด้วยวิธี
 กอปปี้เพียง ๑ แห่ง (๑๕.๖๕ %) เท่านี้ เมื่อ ๕ ปีที่แล้ว เคยมีหน่วยงานผลิตอาชญา-
 กรรมจ้างให้ผู้อื่นผลิตได้มีอยู่ ๓ แห่ง (๕.๕๖ %) แต่ในปัจจุบันประมาณที่เข้ามาไม่มีการจ้างผลิต

อีกเลย และที่เคยว่างให้ผู้อื่นผลิตให้ก็เนื่องมาจากเป็นระยะเริ่มแรกของภารกิจซึ่งช่วยงาน
ซึ่งในขณะนั้นยังขาดเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ความสามารถ สำหรับหน่วยงานพัฒนาชนบทบางแห่งก็
ยังไม่มีการผลิตของหน่วยงานการศึกษาบางประเภทนั้น ส่วนใหญ่เนื่องมาจากเงินอุดหนุนจากรัฐ
ทางประเทศ (๕๕.๖๘ %) รองลงมาเป็นเพราะหน่วยงานผลิตยังไม่พร้อม เพราะขาดเครื่องมื
อุปกรณ์และช่างเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ความสามารถ อันก็ขาดทั้งนี้ เนื่องมาจากหน่วยงานมี
ยังไม่มีการนโยบายที่จะผลิต (๕๖.๕๖ %)

ทัศนคติและความคิดเห็น

เจ้าหน้าที่หน่วยผลิตและผู้เรียนและผู้เข้าหน่วยงานผลิตจากหน่วยงานการศึกษาทุกด้าน
(๑๐๐ %) ต่างก็มีความเห็นว่า การผลิตจากหน่วยงานการศึกษาที่มีความสำคัญ ช่วยประหยัดค่าใช้จ่าย
จ่าย ได้ลดต้นทุน ทำให้ได้ค่าตอบแทนที่ควรจะมีเนื้อหาวิชา วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมในบ้านเรา

ปัญหาและอุปสรรคในการผลิตของหน่วยงานการศึกษา

เพื่อที่จะวิเคราะห์ถึงปัญหาและอุปสรรคในการผลิตจากหน่วยงานการศึกษาและหาเอา
สิ่งที่ค้นพบจากการศึกษาวิจัยไปไว้กับครูและใจงานและการผลิตจากหน่วยงานประเทศนี้ให้ดีขึ้น จาก
การสำรวจและศึกษาพบว่า ปัญหาและอุปสรรคที่ทำให้การผลิตจากหน่วยงานศึกษาไม่เกิดผล
เท่าที่ควรนั้น เนื่องมาจากขาดช่างเทคนิคที่มีความรู้ความสามารถ (๕๖.๕๕ %) มีปัญหาใน
การจัดสรรงบประมาณให้กับหน่วยงานผลิตของหน่วย ตลอดจนงบประมาณในการจัดซื้ออุปกรณ์
เครื่องมือ และวัสดุต่าง ๆ เป็นไปอย่างจำกัด ไม่เพียงพอ หรือไม่อาจจัดได้เลย (๓๖.๖๘ %)
สถานที่ไม่อำนวยได้ เช่น ไม้มีห้องปฏิบัติการต่างสีลม ห้องปฏิบัติการกว้างขวาง เจ้าหน้าที่ไม่
เพียงพอทำงาน (๓๖.๕๖ %) ยังไม่มีโครงการและวัตถุประสงค์สำหรับการผลิตจากหน่วยงาน
ศึกษาได้อย่างแน่นอน (๖๖.๖๓ %) ยังไม่มีการวางสายงานและการบริหารงานด้านการผลิต
จากหน่วยได้อย่างเป็นระบบ (๖๖.๖๓ %) ยังขาดผู้นำที่มีความสามารถ และมีความเข้าใจ
เกี่ยวกับการผลิตจากหน่วย (๖๖.๖๓ %) เจ้าหน้าที่ยังมีรายได้ต่ำมาก (๖๖.๖๘ %) มีงาน

ยอดเมืองงามใหม่ ที่จากถิ่นไป (๔๗.๖๖ ๖) ชาติความร่วมวัยกับระหว่างความมีจัดการ
ยลิตถาษณภร (๔๗.๖๖ ๖) หน่วยงานผลิตค่าจ้างดูใบเร ผยสะกั้งจึงยังไม่ค่อยจะมีผลงาน
(๑๘.๖๐ ๖) ชาติการ สนิบสนุนทางค่าจ้างใจจากผู้บริหารชั้นเหนือขึ้นไป (๒๔.๕๗ ๖)
ผู้บริหารไม่เห็นความสำคัญองงานด้านนี้ จึงไม่ค่อยให้เวลาสนับสนุนเท่าที่ควร (๑๓.๕๑ ๖)

ความต้องการ ในการปรับปรุง หน่วยงานผลิตาชนนทร์

หัวหน้าเขตโสภคกันศึกษาและหัวหน้าหน่วยงานผลิตาชนนทร์ต้องการให้มีการ จัดทำ
วิจัยอุปกรณ์และ เครื่องมือบางอย่างเพื่อเพิ่มผลิตให้เพียงพอ (ค่าเฉลี่ย ๔.๓๔) ต้องการให้มีศูนย์
ผลิตาชนนทร์ การศึกษาระดับชาติ หรือเป็นศูนย์ในระดับสายงาน เช่น ศูนย์ผลิตาชนนทร์การ
ศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ หรือศูนย์ผลิตาชนนทร์การศึกษาของมหาวิทยาลัย (ค่าเฉลี่ย
๔.๓๔) ต้องการให้มีการ จัดสรรงบประมาณสำหรับหน่วยงานผลิตาชนนทร์ โดยเฉพาะ (ค่า
เฉลี่ย ๔.๖๘) ต้องการให้มีการ ถ่ายเสียความรู้ให้กับเจ้าหน้าที่ เช่น จัดให้มีการอบรม ไป
ไปศึกษาและดูงานเพิ่มเพิ่ม ทั้งในและต่างประเทศ (ค่าเฉลี่ย ๔.๒๘) ต้องการให้มีเจ้าหน้าที่
ที่เห็นคุณค่าของเพียงกับปริมาณเขตงาน (ค่าเฉลี่ย ๓.๕๖) ต้องการให้มีการ สร้างสถาบันเพื่อ
งานเพิ่มเพิ่ม เช่น ต้องปฏิบัตินงานถ่ายทอด ต้องสร้างวิสัย มองบันทึกเสียงและต้องจัดต่อคำคม
ภาพ (ค่าเฉลี่ย ๓.๗๖) ต้องการให้มีการ วางโครงงาน สายงาน และวิธีบริหารงานของ
หน่วยงานผลิตาชนนทร์อย่างแน่นอนและมีระเบียบ (ค่าเฉลี่ย ๓.๕๖) ต้องการ ความสนับสนุน
และการ เห็นความสำคัญองงานด้านนี้จากผู้บริหารชั้นสูง (ค่าเฉลี่ย ๓.๘๕) ต้องการ มีผู้นำ
ที่มีความสามารถและมี ความเข้าใจเกี่ยวกับงานผลิตาชนนทร์ (ค่าเฉลี่ย ๓.๘๕) ต้องการ
ให้มีการ บริหารงานไปคล้อง เจ้าหน้าที่ให้เฉพาะสมกับปริมาณองงาน (ค่าเฉลี่ย ๓.๖๘)
ต้องการ ให้มีการ สดการ ะกิจที่โยไร่งานโดยตรงคงเสียบ้าง (ค่าเฉลี่ย ๓.๖๘) และการมี
การพบปะหรือร่วมประชุมกันระหว่างเจ้าหน้าที่ผลิตาชนนทร์และ เจ้าหน้าที่อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง
(ค่าเฉลี่ย ๓.๖๘)

โดยสรุปแล้ว ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ตลอดจนความต้องการ ในการปรับปรุง
งานการผลิตาชนนทร์การศึกษาชั้นนี้ มีอยู่ ๕ ด้าน ด้ยถัน คือ ทางการเงิน (Money)

ทางด้านกำลังคน (Man power) ทางด้านการบริหาร (Management) และทางด้าน
เครื่องมือ (Machine) นั้นเอง.